

CULPABLE

La nit queia amb força sobre mi, jo era asseguda sobre el terra fred amb sang a la camisa. Com podia haver arribat a aquell extrem?

- Jo no sóc una mala persona. - em deia a mi mateixa - Què he fet? Per què ho he fet? - No podia parar de xiuxiuejar la paraula no. Ho deia tremolant mentre plorava. Tenia tot el maquillatge corregut i una angoixa que no podia controlar.

Tot va començar sis mesos abans. Em vaig aixecar com un dia normal. No en tenia res de normal, però encara no ho sabia.

Vaig anar a recollir la Júlia i en Dídac i vam arribar a la Universitat, com cada dia a les 8:45. Vam entrar a classe de dret penal, s'apropaven els examens parcials i els alumnes ho sabíem, estàvem estressats i amoïnats. Va arribar el professor, tots ens vam sorprendre que no fos el senyor Domènech. Es sentien remors, tota la gent estava preocupada, menys jo. Jo no podia parar de fixar-me en ell, en el seu aspecte. Era misteriós, molt atractiu. A més, semblava un intel·lectual, amb ulleres i barba. Finalment, algú es va atrevir a preguntar:

- On és el senyor Domènech?

El nou professor va apuntar el seu nom a la pissarra amb un gest enèrgic i va afirmar contundentment:

- El senyor Domènech no hi és i no tornarà. Ho ha deixat tot per fugar-se amb la seva amant. - ho va dir amb tota naturalitat, sense embuts.

Tothom va quedar-se sorprès amb la resposta, es van sentir rialles però encara hi havia confusió. No em va sorprendre que algú preguntés pels parcials i pels possibles efectes ocasionats pel canvi de professor. Ell va contestar:

- Qualsevol persona us diria que res canviarà, que tot seguirà igual i que no us heu de preocupar per l'examen, però no és així. La veritat és la següent: Segur que el senyor Domènech era un gran professor però em jugo la meva casa que aquesta assignatura amb ell no era més que una parrafada teòrica. Amb mi tot serà diferent, aquesta assignatura és per aprendre com defensar un assassí o

violador. Per tant, tots els apunts fets fins ara els podeu llençar a la brossa, amb mi no us serviran de res.

Aquesta resposta em va despertar una admiració profunda cap a ell. Encara no havia pogut mirar el seu nom a la pissarra, estava massa ocupada observant-lo a ell. Finalment ho vaig fer, allà hi era, el seu nom, amb totes les lletres. Seguidament va dir:

- Després d'aquesta introducció em presento. El meu nom és Eric Puig, sóc advocat i professor de la Universitat de Barcelona, que té una de les millors facultats de dret del país. Després d'això, us he d'informar que escolliré a cinc de vosaltres per ajudar-me a portar casos reals. Per últim, us vull fer una pregunta: Algú em sabria dir quina és la primera regla de l'advocat en el dret penal?

Vaig aixecar la mà molt tímidament, era l'única. Em va donar la paraula i vaig contestar:

- No preguntar mai si el client és culpable.

- Nom?- Va preguntar.

- Sara López.

- Primera seleccionada per ajudar-me! Gràcies a tots i fins la pròxima classe! - Va exclamar. - Per cert, porteu les piles carregades, perquè no us penso deixar descansar.

Jo vaig somriure i vaig percebre que ell també. En aquell moment vaig caure enamorada.

Tothom anava marxant cap a la propera classe, la Júlia i jo érem les últimes. Ell s'apropà i em donà un piló de papers i em digué:

- Aquí tens. El teu primer cas! Estudia-te'l bé!

Vaig estar tota la nit estudiant-lo per poder impressionar-lo. Vaig llegir-me tots els papers, vaig mirar les declaracions dels familiars de la víctima... Era un cas

fascinant: el client era un sense sostre acusat de l'assassinat d'una noia que havia estat trobada només amb roba interior a un carrer a la zona on ell vivia. Van trobar empremtes dactilars seves i van enxampar-lo amb la seva bossa. El que jo no sabia és que aquell cas canviaria la meua vida.

Vaig veure que la parella de l'assassinada era el Marc, el meu xicot de l'institut, al qual no veia des de llavors. El vaig investigar i vaig trobar una sèrie de coses que no quadraven amb les seves declaracions de la premsa. Encara que em digué que allò no seria res, es despertà sobre mi un gran sentiment de preocupació.

Al dia següent, ja érem els cinc ajudants. Entre els seleccionats hi era la Júlia i en Dídac, els demés no els coneixia. Només ens va donar el migdia per investigar i vam trobar-nos aquella mateixa tarda per parlar del cas.

- Tothom s'ha estudiat el cas, suposo... El client afirma que ell no ha matat ningú, que es va trobar la víctima i va robar-li la bossa. Jo el crec. Intentem fer justícia per un pobre home innocent. - Va dir el senyor Puig.

En Dídac va dir que veia una mica difícil guanyar el cas, ja que hi havia moltes proves contra el client. El senyor Puig el va contestar afirmant:

- Un cas sempre pot ser guanyat! Primer de tot s'ha de trobar un altre sospitós. Algú ho ha fet?

Tothom va posar cara que no, fins i tot el Dídac va dir que no ens havia donat temps per fer-ho. Mentre ho deia el senyor Puig el va matar amb la mirada. Tota la resta de la tarda en Dídac no va dir res més.

- Un altre sospitós podria ser el promès de la jove. Es diu Marc i, encara que a les entrevistes de la televisió es veu desconsolat, he trobat diversos draps bruts. - Vaig dir jo fingint no conèixer-lo de res, amb veu temblorosa.

- Això és una bona recerca. Bon treball Sara! - Digué el senyor Puig somrient-me.- Nois, investigueu tot el que pugueu sobre el promès i porteu-m'ho demà a la mateixa hora.

Li vaig tornar el somriure i vam seguir parlant del cas durant una hora més.

Quan vam sortir, la Júlia va preguntar al Dídac mig rient:

- A qui se li ocorre dir-li que no hem tingut temps... Així segur que te'l guanyes, xaval!

- Ai Júlia! Estava molt nerviós, a més, és veritat o no que no ens ha deixat quasi temps?- Va respondre - Clar! Com la Sara ha tingut tota la nit...

Jo el vaig fer una ganyota i ens vam anar rient.

- Per cert Sareta, estàs molt rara últimament, a més poses una cara de boba cada vegada que mires al senyor Puig... Què passa pel teu cap, pillina?- Va dir la Júlia mirant-me amb to divertit.

- Ai... què dius! És el meu professor i punt! - Vaig contestar.

Al moment els dos es van posar davant meu impedit el meu pas.

- Ai val! M'agrada una miqueta... És molt guapo no creieu?- Vaig dir jo tota vermella.

Vam anar tots tres a casa meva a investigar sobre el cas, vam trobar la direcció d'en Marc i vam anar amb el cotxe cap allà.

El vam veure sortir amb una noia molt guapa vestits de gala i els vam seguir. Vam veure que es besaven, allò ja apuntava maneres. Van anar a un petit restaurant de la zona i després van tornar a casa d'ell. Van entrar els dos a la porteria i nosaltres ens vam tornar a casa per investigar qui era ella. Era una tal Susanna.

- Ho tenim! - Van cridar els dos alhora i em miraren amb cara de felicitat. El meu cor va saltar, en Marc que jo coneixia podia haver matat a una persona?

Vam portar tota la informació obtinguda al senyor Puig i ell va somriure, mirant-me. Aquella vegada no li vaig tornar, no podia para de pensar en el Marc.

Aquella tarda en senyor Puig va citar-me per xerrar. Vam estar una estona parlant del cas i va acabar dient-me que jo arribaria a ser una gran advocada algun dia. Jo li somrigué. Cada vegada estàvem més junts fins que finalment els nostres llavis s'uniren en un petó de pel·lícula. En aquell moment s'acabà la nostra reunió. Van ser els cinquanta-cinc minuts més intensos de la meva vida, ni tan sols em vaig recordar del Marc.

A la següent classe amb ell, em vaig apropar i ell em va dir que, encara que jo li agradava molt, no era correcte començar una relació amb mi, ja que jo era una estudiant i ell el meu professor.

Jo li vaig donar la raó, però no ho vaig fer amb gust. Les següents setmanes va ser força distant amb mi.

Em vaig centrar en el cas i cada vegada hi havia més motius per sospitar del Marc.

Els cinc ajudants i el senyor Puig quedàvem cada dia per estudiar el cas fins que un dia, quan ja quasi havia oblidat el meu sentiment cap a ell, la fortuna va fer que ningú aparegués a la reunió d'aquella tarda deixant-nos a soles, esperant.

Ningú apareixia. Romaníem en silenci. Era una situació força tensa. Finalment vaig dir:

- Ja que no apareix ningú, serà millor que marxi.

Em vaig aixecar disposada a marxar, amb llàgrimes als ulls. Ell m'impedí el pas i cridà:

- No! Ho he intentat però no puc! - M'agafà i em besà apassionadament. El petó va durar aproximadament un minut. Allò em va transportar al paradís i una felicitat extrema inundà la meva persona. Allà va començar la nostra relació.

Quedàvem cada dia després de la reunió amb els altres ajudants. Normalment anàvem a sopar i investigàvem sobre el cas a casa seva. Eren nits molt divertides, rèiem sense parar, per tot.

No vaig explicar la meva relació als meus amics i ells notaven la meva absència.

Una nit vaig quedar amb ells per sopar al restaurant de la cantonada de casa meva.

- Tia que et passa últimament, que no et veiem el pèl? - Va preguntar la Júlia.

- Res... - Vaig respondre jo.

Em van seguir insistint fins que vaig confessar la meva relació. Tots dos em van mirar amb mala cara i van exclamar:

- Però has perdut el cap? És el teu professor! No pots fer això! què... tens cap avantatge a les notes? No veus que és una injustícia per a tu i per tots els demés? Un professor se suposa que ha de ser objectiu. Si té una relació amb una alumna com ho podrà ser, d'imparcial? A més no veus que ell pot perdre la feina?

- Però què dieu? La meva relació amb l'Eric no té res a veure amb les notes o la universitat! Ens estimem! No us heu enamorat mai?

Vam estar discutint una estona fins que un atac de fúria va fer que em decidís a marxar.

Aquell enuig em va donar força per treballar en el cas. Em vaig posar a investigar al Marc i ho vaig trobar! El Marc era l'assassí i tenia proves!

Vaig trucar a l'Eric però no va contestar, li vaig deixar un missatge de veu explicant-li-ho tot i vaig marxar, sola, en busca del vertader assassí.

El vaig seguir per tota la ciutat fins que em va pillar i em va reconèixer.

- Sara? Què fas tu aquí? Per què em segueixes?

- Marc! No et segueixo, només estava passejant. Ni t'havia vist! - Estava tan nerviosa que es va notar molt que mentia.

- Ets tú la que m'ha estat seguint aquestes últimes setmanes?

- Jo? Però què dius ?!

- Què cony està passant, Sara?

Vaig tardar poc en confessar i el vaig incriminar.

- Tu vas matar a la teva novia i tinc proves per demostrar-ho!

- Què dius?

- No et fagis el tonto que tots sabem que no ho ets ni un pèl!

Finalment va confessar:

- Sí! L'he matada jo! Ella m'enganyava! Jo no podia permetre una humiliació com aquesta! Vaig planejar com fer-ho amb pèls i senyals. Per venjança, per tal que tothom veiés lo puta que és, la vaig deixar mig despullada en un barri marginal, on ella es mereixia acabar!

Abans que pogués reaccionar m'agafà del coll amb les seves mans i començà a estrangular-me. Jo intentava lluitar donant-li cops però era difícil contraatacar-lo. No podia respirar.

Quan creia que em moria, que no em quedava temps, va sonar un fort soroll i, per un mínim instant, es va distreure. Jo vaig aprofitar-lo per donar-li un cop al clatell. Ell va caure a terra i jo vaig sentir-me aliviada.

Vaig estar a punt de sortir corrents però, quan menys m'ho esperava es tornà a aixecar i començà a apuntar-me amb una navalla que duia a la butxaca. Vam forcejar fins que vaig aconseguir clavar-se-la. Va ser per salvar la meva pròpia vida, jo no volia matar ningú.

Un sentiment de dolor profund inundava la meva ànima. No sabia què fer, estava destrossada, en shock. Mai havia imaginat que podia arribar a viure una situació com aquella. Què podia fer ara?

Vaig trucar a l'Eric i em respongué. Va notar el meu pols accelerat i em va preguntar que passava. Jo no podia citar el que havia fet. Li vaig dir la meua ubicació.

Quan va arribar em va trobar asseguda al terra fred, dins la obscuritat, amb la camisa tacada. Li vaig explicar tot el succeït, m'abraçà i em vaig desmaiar als seus braços.

Després d'allò, ell s'ocupà de tot. Va trucar a la policia i ho va explicar tot.

No vaig anar a presó, el jutge va dictaminar que havia estat una mort accidental, per defensa pròpia.

Però jo sí em sentia presa en mi mateixa, en els meus sentiments i consciència, un dolor a l'estómac no marxava mai, i patia terribles malsons.

L'Eric, la Júlia i en Dídac m'ajudaren a superar-ho.

Ara ja estic força bé, encara tinc malsons però cada vegada són menys freqüents. Torno a tenir ganes d'estudiar, de sortir, de viure.

Acabaré la carrera i teneu per segur que arribaré a ser una gran advocada i em menjaré el món.

Pseudònim: La gata blanca